

Nejvyšší soud uložil odvolacímu soudu nové jednání a rozhodnutí.

Důvody:

V rozhodnutí odvolacího soudu jde o změnu rozsudku prvního soudu toho dosahu, že místo zamítnutí žádosti žalobní na uznání otcovství žalovaného Karla Š. k nezletilé žalobkyni došlo k jejímu kladnému vyřízení, totiž k vyhovění jejímu. Tím bylo, hledíc k ustanovení § 497, odst. 2 c. ř. s., vyhověno odvolání žalobkyně v rámci odvolacího návrhu, aby napadený rozsudek soudu prvního byl případně změněn v ten rozum, že se žalovaný pokládá za otce dítěte nezletilé Blanky F. Bylo tedy odvolacím soudem o zažalovaném nároku rozhodnuto věcně, což se ovšem mělo státi rozsudkem. Avšak odvolací soud rozhodl usnesením, vyhradiv mu právní moc. Ve výroku uvedl pak výslovně, že se odvolání vyhovuje, rozsudek soudu prvního se zrušuje a věc se vrací soudu prvnímu k doplnění řízení a k novému rozhodnutí. Ke zrušení tomuto došlo podle důvodů jedině proto, že se první soud v důsledku svého odchýlného názoru, zamítнув žalobu, nezabýval další částí zažalovaného nároku a nečinil potřebné zjištění pro přisouzení výše požadovaného výživného a že tu není tudíž dán dostatečný podklad pro toto rozhodnutí (§ 496 č. 2 c. ř. s.). I z tohoto odůvodnění patrné, že odvolací soud v otázce, zda je pokládati žalovaného za otce nezletilé žalobkyně, rozhodl věcně změnou prvního rozsudku a že se zrušení mělo vztahovati jen na nevyřízenou dosud otázku výše výživného. Rozhodl-li však odvolací soud v prvním směru usnesením místo rozsudkem, založil tím zmatečnost podle § 477 č. 9 c. ř. s. (srov. rozhodnutí č. 8838 Sb. n. s. úsudkem z opaku), a to tím spíše, když tak volenou formou rozhodnutí odňal žalobkyni možnost podati dovolací odpověď, k níž by byla oprávněna při rozhodnutí odvolacího soudu ve správné formě rozsudku.

Čís. 17497.

Služební požitky a právní nároky zaměstnanců veřejnoprávních korporací, tedy i obcí, nesmějí sice přesahovati míru jednotlivých druhů platových a služebních práv a nároků státních zaměstnanců stejné nebo rovnocenné kategorie a stejných služebních a rodinných poměrů, nemusí ji však dosahovati.

(Rozh. ze dne 1. prosince 1939, Rv I 135/39.)

Žalobce (obecní strážník žalované obce) domáhá se žalobou služebních požitků (jich doplatku) podle platu státního pragmatikálního zřízení, pokud se týče člena sboru státní uniformované stráže bezpečnosti a nárok svůj odůvodnil jednak poukazem na ustanovení § 212 platového zákona č. 103/1926 Sb. z. a n. a příkaz okresního úřadu pro P. z 11. února 1937 č. 7112/37 starostovi žalované obce, aby se postaral o vydání nového usnesení obecního zastupitelstva, kterým bude s ohle-

dem na požitky a úpravu služebního poměru přiznanou k 31. prosinci 1925 rozhodnuto podle § 212 platového zákona o žalobcových služebních a platových nárocích po 1. lednu 1926, jednak bezprávností úpravy svých služebních požitků podle zákona č. 16/1920 Sb. z. a n. usnesením obecního zastupitelstva žalované obce ze dne 30. května 1937, sděleným jemu výměrem ze dne 31. května 1937 č. 1964. Prv ý s o u d zamítl žalobu pro tentokráte, o d v o l a c í s o u d vůbec.

Nejvyšší soud uložil prvému soudu nové jednání a rozhodnutí.

D ů v o d y:

Otázkou, zda nebo pokud přísluší žalobci zažalované nedoplatky služebních požitků podle zákona č. 16/1920 Sb. z. a n., se nižší soudy věcně vůbec nezabývaly. Rovněž se nezabývaly věcně žalobním nárokem na doplacení služebních požitků, z důvodu nezákonné suspense a obstávky jeho platu. Služební poměr žalobcův jako obecního zřízence trvale ustanoveného se řídí podle zákona č. 16/1920 Sb. z. a n. a je tedy povahy soukromoprávní. Podle § 10 tohoto zákona a § 2 vládního nařízení č. 483/1920 Sb. z. a n. platí o suspensi obecních zřízenců trvale ustanovených obdobně §§ 144—149 služební pragmatiky č. 15/1914 ř. z. Přezkoumání zákonitosti suspense obecního zřízence, trvale ustanoveného, a obstávky jeho platu po stránce formální i věcné přísluší podle § 24 zákona č. 16/1920 Sb. z. a n. soudu a takového přezkoumání jejího se žalobce v tomto sporu domáhá. Nesprávné je proto stanovisko odvolacího soudu, že se žalobce domáhá neprávem doplacení služebních požitků, protože nenapadl (sc. pořadem správním) a tedy nechal vejíti v právní moc příslušný výměr žalované obce.

Neprávem odůvodňuje žalobce svůj nárok na služební požitky státního pragmatikálního zřízence poukazem k ustanovení § 212 platového zákona č. 103/1926 Sb. z. a n. a k příkazu okresního úřadu pro Prahu-venkov z 11. února 1937 č. 7112/37 starostovi žalované obce, aby se postaral o vydání nového usnesení obecního zastupitelstva, kterým bude s ohledem na požitky a úpravu služebního poměru přiznanou k 31. prosinci 1925 rozhodnuto podle § 212 platového zákona o žalobcových služebních a platových nárocích po 1. lednu 1926. Podle § 32 českého obecního zřízení (č. 7/1864 z. z. čes.) přísluší obecnímu zastupitelstvu, aby stanovilo, jaké příjmy (služební) mají míti obecní zřízenci. Toto právo přísluší obecnímu zastupitelstvu podle § 11, 1. zákona č. 16/1920 Sb. z. a n. také, pokud jde o zřízence při obci trvale ustanovené a plně zaměstnané, jejichž služební příjmy upravují dále odstavce II—IX téhož zákona. Podle § 212 (1) platového zákona č. 103/1926 Sb. z. a n. nesmějí sice služební požitky a právní nároky zaměstnance veřejnoprávních korporací, tedy i obcí, přesahovati míru jednotlivých druhů platových a služebních práv a nároků státních zaměstnanců stejné nebo rovnocenné kategorie a stejných služebních, jakož i rodinných poměrů, ale z toho neplyne, že by ji musely dosahovati (srov. č. 10993, 11557, 12547 a 15623 Sb. n. s. a Boh. A 7718, 8333, 7926, 8927, 9028, 9029). Uložil-li

tedy okresní úřad starostovi žalované obce, aby se postaral o vydání nového usnesení obecního zastupitelstva, kterým bude s ohledem na požitky a úpravu služebního poměru, přiznanou k 31. prosinci 1925, rozhodnuto podle § 212 platového zákona o žalobcových služebních a platových nárocích po 1. lednu 1926, znamená citace § 212 platového zákona v jeho příkaze jen zákaz, že služební požitky a právní nároky žalobcovy nesmějí při nové úpravě přesahovati míru jednotlivých druhů platových a služebních práv a nároků státních zaměstnanců stejné nebo rovnocenné kategorie a stejných služebních, jakož i rodinných poměrů. Pokud se žalobce domáhá přídavků, jichž požívají členové státní uniformované stráže bezpečnosti, nebyl by jeho nárok opodstatněn ani, kdyby mu jinak příslušel nárok na služební požitky státního pragmatikálního zřízení, jak bylo, pokud jde o přídavek strážní, doličeno v rozhodnutích č. 7709, 7448, 8450 a 15960 a j. Sb. n. s., k nimž se pro stručnost odkazuje, a pokud jde o přídavek na byt, v rozhodnutí č. 15960 Sb. n. s. a jak ze stejných důvodů platí také pro ostatní přídávky, pokud nebo jestliže se jich žalobce domáhá z toho důvodu, že mu přísluší právě tak, jako přísluší členům státní uniformované stráže bezpečnosti. Tím však, že se nižší soudy nezabývaly věcně žalobními nároky podle zákona č. 16/1920 Sb. z. a n. a nároky z důvodu nezákonné suspense a obstávky platu, zůstalo řízení jejich kusé. Slušelo proto podle § 35 (2) zákona č. 131/1931 Sb. z. a n. rozsudky nižších soudů zrušiti.

Čís. 17498.

Jsou-li splněny předpoklady § 246, odst. 1 zák. č. 221/1924 ve znění vl. nař. č. 112/1934 Sb. z. a n., je nemocenská pojišťovna oprávněna žádati v mezích tohoto předpisu na třetí osobě náhradu nemocenského (§ 95, odst. 1 č. 2 uved. zák.), byť i zaměstnanec obdržel od zaměstnavatele za tutéž dobu úplný plat podle § 19 zák. č. 154/1934 Sb. z. a n.

(Rozh. ze dne 5. prosince 1939, Rv I 402/39.)

Srov. rozh. č. 16595 Sb. n. s.

Pojištěnec žalující nemocenské pojišťovny Bohdan S. utrpěl při srážce auta, řízeného žalovaným Oskarem J., úraz, důsledkem čehož byla žalobkyně povinna platiti Bohdanu S. zákonné pojistné dávky od 12. srpna do 18. září 1937 v částce 1.064 K, jakož i lékařské ošetření a jízdné pojištěnce k lékařské prohlídce, celkem 1.117 K 40 hal. Opírajíc žalobu o předpis § 246 zák. č. 221/24 Sb. z. a n., domáhá se žalující pojišťovna této částky na žalovaném vlastníkovi auta. Nižší soudy zamítly žalobu, odvolací soud z těchto důvodů: Žalobkyně opírá svůj nárok proti žalovanému o ustanovení § 246 zák. č. 221/1924. Není důvodu pochybovati o tom, že toto ustanovení vztahuje se i na ni, neboť jest pomocnou pojišťovnou ve smyslu § 29 cit. zák. a, ať již šlo tu o případ pojištění podle uvedeného zákona či podle zákona č. 33/